

Tacksam för UV-tiden

Folke Jäghem

När jag och min lekkamrat Lennart Sigblad var elva år skrevs vi in som de första scouterna i SAM:s nya scoutverksamhet. Året var 1942 med ett världskrig i full gång i Europa.

Vem som förrättade invigningen är jag osäker på, men en annan invigning av nya scouter har jag i klart minne. Då var det pastor Gustav Haag, SAM:s ungdomssekreterare, som hälsade en ny grupp av scouter välkomna. Från detta tillfälle kommer jag ihåg att han talade om vikten att hålla insidan ren och jämförde detta med en gryta som kunde vara sotig på utsidan men måste vara ren på insidan. Det är lätt att döma människor efter utsidan – det är insidan som är det primära!

UV-läger i Kulltorp 1951

Av UV-mötena kommer jag mest ihåg, när vi lärde oss att slå knopar. Den lättaste var råbandsknopen. Jag minns även, hur vi fick lära oss spjälka skadade ben på varandra i sjukvårdskunskapen.

För att kunna delta i de populära scoutlägren hörde det till att kunna göra upp eld, ta hand om sjuka m.m. Spårning i skog och mark var väldigt spännande och triggade igång tävlingsinstinkten. Den första spårningstävlingen hade vi uppe vid Töllstorpssjön. UV-mötena handlade annars mycket om att lära sig sånger och bibelord utantill. Det var den tidens pedagogik. Jobbigt, men ....

På tal om spårning så berättade en god vän till mej att en scout, när han låg på sitt yttersta talade om att han på sin gravsten ville ha scouttecknet för ”Jag har gått hem” (En rund ring med kottar och en kotte i mitten av ringen). Det är viktigt vad man får lära sig som ung!

Det var ett gäng duktiga och ambitiösa ledare som formade UV-kvällarna. Särskilt minns jag Sylvia Göhlin (Axelsson), som var en mästare på att fånga sina lyssnare. Hon hade en enorm berättartalang. Hennes sätt att framställa bibelberättelserna minns jag än. Hon beskrev Jesus så levande att det etsade sig fast i mitt sinne. En gång kallade hon upp mig på podiet och bad mej hålla fram mina armar tätt ihop. Därefter tog hon en ulltråd och virade runt mina handleder och sa, att jag skulle bryta mej loss. Och det var inget svårt. Då virade hon lite fler varv och då vart jag fast. Sedan sa hon, att så är det med synden. Det börjar lite oskyldigt men rätt vad det är, är man fast.

Sommarens höjdpunkt var scoutlägret. Man räknade tiden före och efter lägret. Då levde man verkligen upp tillsammans med nya kamrater och upplevelser! När Lennart Sigblad och jag fick vara fanvakt kände vi oss stora och viktiga.

Tiden som scout är jag verkligen tacksam för!

/ Folke Jäghem